

ČESKÝ JAZYK

pondělí 8. 3.

společně: připravte si rozečtené knihy - práce s knihou

samostatně: učebnice str. 75/ cv. 6 – nezapomeň napsat pády, do ŠS

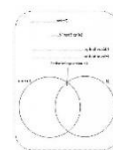
úterý 9. 3. - mluvnice – není on-line

samostatně: PS str. 23/ celá strana – slohové cvičení

úterý 9. 3. – čtení – není on-line

samostatně: Přečti si pohádku **Honza a vrba**, vytiskni si/přepiš tento list a nalep si ho do sešitu na čtení a doplň. PL najdeš pod textem pohádky.

HONZA A VRBA

Byl jeden chudý tkadlec a měl syna Honzíka. Lidé o něm říkali, že je trochu přihlouplý. Přišla drahota a neměli co jíst. Aby se z té bídy vytrhli, otec chtěl prodat plátno, co jim ještě zbylo, aby měli na živobytí, ale málo mu dávali. Honzík povídá:

„Táto, půjdu sám a já to plátno prodám!“

„No tak jdi,“ řekl táta, „ale Honzo, to Ti povídám, kdyby někdo tuze smlouval nebo Ti nechtěl hned zaplatit, tak plátno neprodávej!“

Honza šel, pochodil po vesnicích, ale neprodal nic. Vracel se domů, byl ušlý a sedl si za jednu vsí u rybníčka pod starou vrbou. Byla už celá dutá a popraskaná. Honza se na ni díval a najednou mu jí bylo líto, že je tak sešlá. Povídá jí:

„Ty bys také potřebovala kus plátna, abys měla aspoň na košili!“ Vítr

hýbal větvemi, Honzovi se zdálo, že vrba přikyvuje. „No dobrá, tak já Ti tu plátno nechám, brzy bude zima, aspoň Ti bude tepleji,“ řekl Honza vrbě a hned kolem ní ovinul plátno. „Ale na zítra mně uchystej peníze, já si pro ně přijdu!“ A zase se mu zdálo, že vrba přikyvuje.

Přijde domů a táta hned na něj:

„Prodals?“

„Prodal, táto,“ řekl Honza. „A kde máš peníze?“

„I milý táto, nic mi nedali, až prý zítra.“ Táta se rozzlobil a povídá:

„Já Ti dám zítra, hned půjdeš pro peníze, nebo přines plátno!“

Honza se lekl, sebral se, šel zase k té vrbě a povídá:

„Milá zlatá, táta se zlobí, musíš prý mi dát peníze hned.“ A vrba nic.

Honza se dohřál a vykřikl:

„Tak Ty mi takhle odplácíš? Chtěla bys na košili zadarmo? Holečku, to nejde, my máme sami bídu! Dej sem peníze, anebo vrať plátno!“ Ale plátno už bylo pryč, někdo si ho vzal. Třikrát tak Honza spustil na vrbu, ale ta jen tiše kývá větvemi. Konečně se rozzlobil, proč bych já měl pro Tebe od táty dostat, a popadl se s vrbou do křížku. Vrba byla stará, celá ztrouchnivělá, jak ji Honza chytil, zapraskalo to v ní a najednou ležela na zemi. Honza se podíval dolů ke kořenům, vidí tam hrnec a v něm plno tolarů a dukátů. Popadl ho a povídá vrbě:

„Vidíš, přece jsi zaplatila, však bych já byl doma dostal.“

Přišel domů, táta už čekal a hned na Honzu:

„Tak co? Zaplatili ti?“

„I dost se ošívali, ale přece mi zaplatili, a dobře, podívejte se, co jsem utržil, co nesu peněz!“

Táta mohl na penězích oči nechat, tolik tolarů a dukátů neviděl, co byl živ. Koupili si pěknou chalupu, prikoupili polí a dobytka a Honza si vzal selskou dceru. Měli hlučnou svatbu, hodně při ní rozdávali, já přišla naposled, a mně dali velký bochník chleba, celý týden jsme ho i s rodiči jedli.

Ale musela tam s nimi dlouho na trhu sedět, dávali jí za ně málo, až teprve v samý večer je prodala.

Stará doma nemohla se jí dočkat, už se jí taky chtělo jíst, a měla zas na kaši chuť. Vzala tedy hrneček, postavila ho na stůl a sama řekla:

„Hrnečku, vař!“ Tu se v hrnečku začala hned kaše vařit, a sotva se stará otočila, byl už plný.

„Musím si taky pro miskou a pro lžíci dojít,“ povídá si stará a jde pro to do komory. Ale když se vrátila, zůstala leknutím jako omráčená: kaše valila se plným hrdlem z hrnečku na stůl, ze stolu na lavici a z lavice na zem. Stará zapomněla, co má říct, aby hrneček přestal vařit. Přiskočila a přikryla hrneček miskou; myslela, že tím kaši zastaví. Ale miska spadla na zem a roztloukla se, a kaše hrnula se neustále dolů jako povodeň. Už jí bylo v sednici tolik, že stará odtud musela do síně utéct; tu lomila rukama a bědovala:

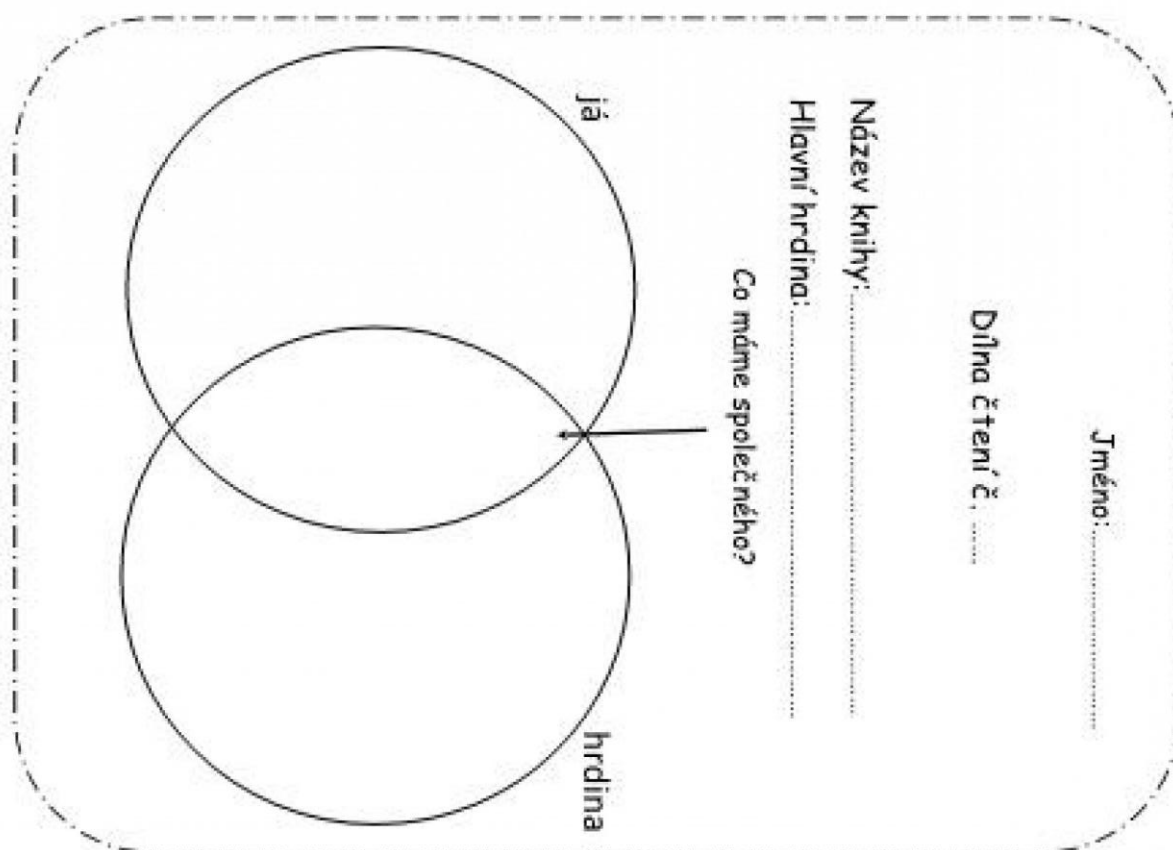
„Ach ta nešťastná holka, co to přinesla; já jsem si hned pomyslela, že to nebude nic dobrého!“

Za chvílku tekla už kaše ze sedničky přes práh do síně; čím jí bylo víc, tím jí víc přibývalo. Stará už nevěděla kudy kam, i vylezla v té úzkosti na půdu a pořád bědovala, co to ta nešťastná holka domů přinesla. Zatím bylo kaše pořád víc a víc, a netrvalo dlouho, valila se už jako mračna dveřmi i oknem na náves, na silnici, a kdo ví, jaký by to bylo vzalo konec, kdyby se byla právě naštěstí mladá nevrátila a nekřikla: „Hrnečku, dost!“

Ale na návsi byl už takový kopec kaše, že sedláci, když tudy večer jeli z roboty domů, nikterak nemohli projet a museli se skrze kaši na druhou stranu prokousat.

středa 10. 3.

společně: koncovky vzorů podstatných jmen rodu mužského – pán, hrad

samostatně: učebnice str. 77/ cv. 8 – nezapomeň na pád u podstatných jmen,
do ŠS

čtvrtek 11. 3.

společně: vzor muž a stroj, PS str. 18, 19

samostatně: dokončení stran 18, 19 v PS – co nestihneme v hodině, nic nedělej
dopředu

pátek 12. 3. – není on-line

STOPOVANÁ